

Elena
Rathouská

Monotónnost bytí

● ■ pointa

Monotónnost bytí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Elena Rathouská

Monotónnost bytí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

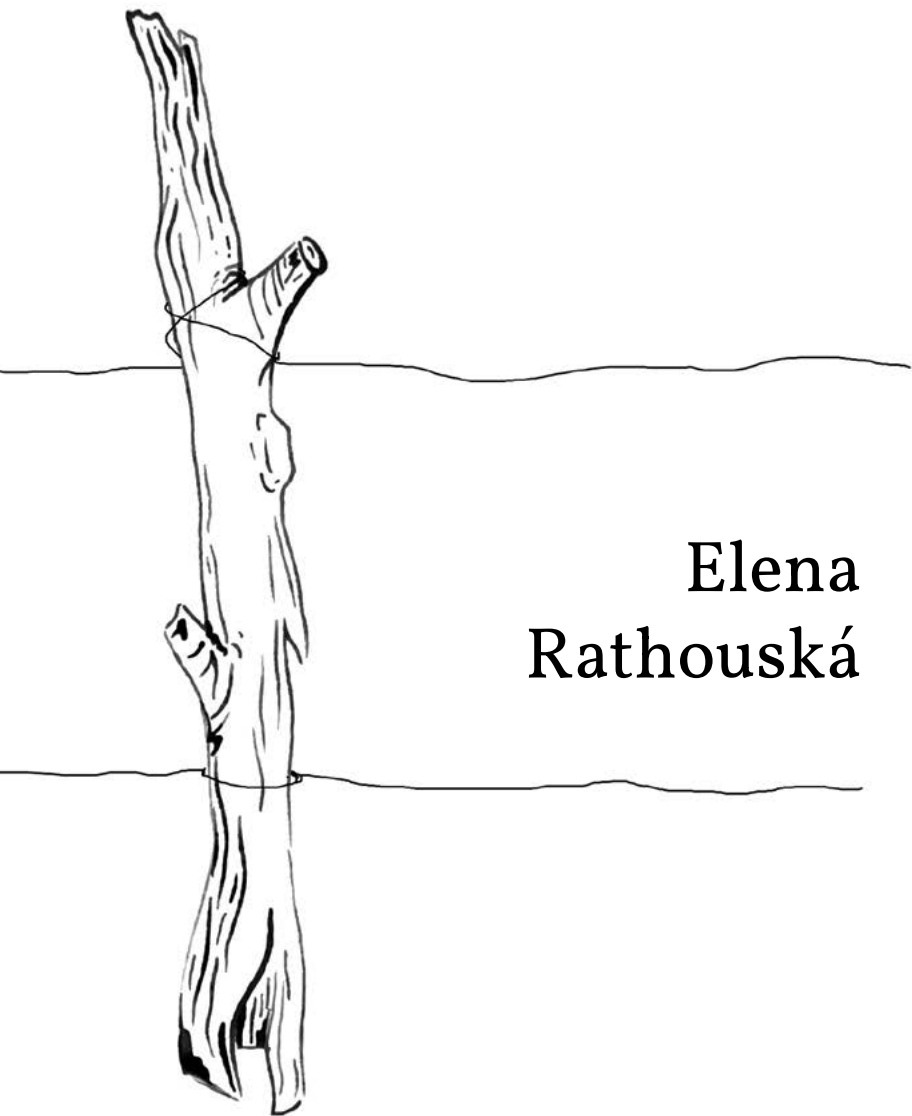

ALBATROS MEDIA

Elena Rathouská

Monotónnost bytí

● ■ pointa

2024

Elena
Rathouská

Monotónnost bytí

Tuto knihu bych ráda věnovala svému
pobytu na irském venkově, který
mě tolik očaroval.

Napsala © Elena Rathouská, 2024
Ilustrovala © Elena Rathouská, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-392-9

ISBN e-knihy 978-80-7691-553-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-554-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-550-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Předmluva

Ty, kdož toto čteš, zpomal. Čti pomalu, každé slovo klidně dvakrát, třikrát, čtyřikrát, až ti nakonec přestane dávat smysl. Dovol si na chvíli zpomalit čas. Náš svět je už tak dost rychlý, dovol si tedy na chvíli, jen na okamžik, zpomalit. Zjisti, jaké to je být pomalý. Rozjímej nad myšlenkami, které k tobě přijdou, kterých by sis ani nevšimnul, kdybys četl rychleji. Proto tě, čtenáři, nabádám a prosím, abys četl pomalu, neboť každé slovo v této knize je mým poselstvím pro tebe. Ptej se sám sebe a neboj se sám sobě odpovédět. Dovol si procítit každou myšlenku, každou emoci, která si tě najde, až tuto knihu budeš číst. Třeba to budou právě tvé vlastní odpovědi, jež tě zavedou tam, kam nikoho jiného, kdo se s tímto příběhem seznámil. Protože ty sám jsi vlastním příběhem této knihy.

Kapitola první

Stejně jako každý jiný den, i dnes vyšlo slunce. A stejně jako každý den, i dnes stojím na stejné pastvině. Je tomu už spoustu let, co se můj život stal monotónním. Ráno vyjde slunce, rosa, která s úsvitem spadla, začne pod slunečními paprsky postupně vyprchávat, ptáci začnou štěbetat a přelétávat z jednoho trnitého keře na druhý, a já? Já udělám další tři velmi namáhavé kroky a pokračuji v oždibování trávy právě tam, kde jsem včera vynechal. Celé dny trávím na jedné a té samé pastvině.

SÁM.

Jedinou utěšitelnou společností mi tu je pták, který mi párkrát za den vyplňuje nevyužitý čas. Je asi střední velikosti, jeho peří, často větrem rozvířené, je ebenově černé barvy s občasnými popelavě šedými pírkami, jako kdyby zatoulanými a různě rozestými po jeho těle. Oči má malé, černé, kulaté a lesklé, jakoby se nepřetržitě chystal rozbrečet. Prolétává nad mým výběhem připomínaje strážného, který se vydá, kam a kdy se mu zlíbí. Právě nyní usedl na jeden z dřevěných kůlů tvořících obvod mého zeleného vězení. Zírá na mě. Dělá to často. Mám pocit, jakoby na mě mluvil, ale nemám to štěstí mu rozumět, a tak si mohu jen představovat, co by mi asi tak chtěl nyní říct. Co mi však skutečně touží sdělit, to ví jen on sám.

Ty, kdož tu stojíš přede mnou, víš? Vnímáš? Rozumíš? Asi ne. Kdyby ano, už dávno bys odešel, jak jsem ti radil. Už dávno by ses probral ze svého šílenství. Ale ty ne. Ty neposloucháš. Ty nerozumíš.

Jak snadné by bylo ukončit mučení tvého jednotvárného ničeho. Ani žití, ani bytí. Cožpak nemáš rozum? Cožpak nemáš odvahu? Cožpak nevidíš?

Monotónnost tvého bytí dusí mou duši. Jaká opovržlivost, ubližovat mi tak. Jaká troufalost, ničit mě takto každý den. Proč myslíš, že tu jsem? Proč myslíš, že sám omezují své bytí? Z přátelství? Ne! Troufalče. Jen jsem nikdy neviděl něco tak zoufalého, jako jsi ty. Něco tak beznadějného. Nezůstal jsem ani z lítosti, na to mi na tobě málo záleží. Zůstal jsem ze zvědavosti, jak tvé monotónní utrpení skončí.

Podívej se na sebe. Na tom stejném místě. Na tom stejném dešti. Na tom stejném slunci. Každý den. Zoufalče.

Co ale já? Stejně místo, slunce i déšť. Tys byl k monotónnosti přinucen, já si ji ovšem zvolil dobrovolně, i když nevědomky. Jsme proto stejnými zoufalci? Nebo jsem snad zoufalcem ještě větším? No tak pověz. Řekni mi konečně něco.

Nic neřekneš. Nic neodpovíš. Tak jako vždy.

Mlčky jeden na druhého hledě.

Jsem sice sám na své soukromé pastvině, ovšem na druhé pastvině, kde se nachází zbytek mých spoluobydlicích, je rušněji.

Lidé, kteří se o nás starají, tam chodí mnohem častěji než do mého výběhu. Dokud mám vodu a trávu k uždibování, považuje se to za naprosto dostatečné. Přijdou až tehdy, pokud něco zbořím či zničím. Ale v druhém výběhu? Každý den těm dlouhonohým náfukům podstrkují kýble s dobrým jádrem. Berou je z výběhu do stáje, kde je kartáčují. Vodí je do vodní lázně v podobě vycházek do moře, po čemž jim následně dopřejí svěží sprchu vodou z hadice.

Někdy si na ně sednou a jedou pryč, ani nevím kam. Z mého výběhu je pouze vidím odcházet za velký zelený kopec, kde se pasou strakaté krávy, a poté je spatřím, až když se vrací. Vypadají spokojeně. Ptal jsem se dlouhonohých mnohokrát, kam to chodí, jaké to tam je, ale nikdy se mi nedostalo odpovědi. Náfukové. Dřív se mnou mluvili, ale co mě lidi přesunuli do samostatného výběhu, jakoby se mezi mnou a jimi vytvořila bariéra. Vidím je a oni mě, ale slova se postupně vytratila.

Poté je vrátí zpět do výběhu, hladí je a dávají jim další kýble s jádrem. Taky jsem býval jako ti dlouhonozí. Žil jsem s nimi ve výběhu, dostávalo se mi pozornosti, již jsem si předtím, jak teď vidím, dostatečně nevážil, dokonce mohu tvrdit, že jsem takovou pozorností opovrhoval. Co na to říct, byl jsem mladý a hloupý a myslel jsem si, že to já rozhoduji o tom, kdy se mi chce nebo nechce si lidí všimat. Teď už chápu, jak bláhový jsem byl.

Taky mě brali ven z výběhu, dávali na mě sedlo a podsedlové dečky, aby se jim na mně sedělo pohodlněji, ale nic netrvá věčně.

Do teď si pamatuji poslední jízdu, kterou jsem měl s tou malou holkou. Přiznávám, nebyl jsem na ni moc hodný, párkrát jsem ji štípnul do ruky, a když na mně jela, vždy jsem našel způsob, jak ji dostat dolů. Velký lidi z toho neměli zrovna radost. Poznal jsem to z jejich naškrobených obličejů, ale v té době mi to nepřišlo důležité. Vždy se pro mě do výběhu vrátili a jezdili na mně znovu. Malá holka s dlouhými plavými vlasy, vždy spletenými do dvou copů, rostla a jednoho dne přišla naposled.

Ze začátku jsem byl šťastný, konečně mám klid, říkal jsem si. Pak mě ovšem přesunuli pryč od ostatních. Tehdy jsem začal počítat dny, ale ty plynuly tak rychle, že už jsem je dávno počítat přestal. A tak se čekání a samota staly mými hlavními společníky.

Ty tam. Co čekání? Co tvůj čas? Co se ti zdá delší, minuta, či hodina? Nebo snad měsíc či rok? Někdy může být čekání pouze pár minut stejně mučivé jako čekání trvající léta. Ale když víš, že tvé mučení bude trvat o něco kratší dobu, je pomyšlení na utrpení přece jen méně trýznivé.

Ovšem mučení trvající léta s koncem v nedohlednu se nakonec stává perzistentní myšlenkou ve tvé hlavě. Ať už čekáš na cokoliv.

Ty vyčkáváš. Na co vyčkáváš? Na spásu? Nebud' bláhový. Co by tebe mohlo zachránit? Byl jsi tu. Jsi tu. A ještě tu budeš.

Tak se přestaň mučit časem a čekáním. Ani jedno ti přítelem nebude.

Jen ty sám můžeš sebe osvobodit, přestat a jít dál. Protože když zůstaneš čekat, nikam tě to nedovede a jen ztratíš čas.

Běž dál... Běž dál...

Většina roku tu probíhá stejně. Celé dny se procházet po pastvině, ukusovat trávu a tu a tam se napít, dát si občas krátký odpočinek, ale zima, ta bývá jiná. Mám zimu rád, každý den mě vezmou z výběhu do teplé stáje, kde na mě čeká síť čerstvě naplněná se senem. A každé ráno mě vyvedou zpět do výběhu. Já vím, není to mnoho, ale je to moje nejoblíbenější doba v roce. Lidé si mě musejí všímat, jsem blíže ostatním, a dokonce občas slyším i těch pár slov od spolubydlících.

Teď tu ovšem vládne léto. I když nevím, zda se tomu léto říkat dá.

Jako malé hříbě, když jsem byl ještě u své mámy, jsem pobýval v jiné stáji s jinými spolubydlícími a tam to vypadalo úplně jinak, a to i počasí a roční období. Tady se od sebe roční období navzájem moc neliší a v podstatě celoročně stále jen prší a vše je velmi pochmurné. Tam to bylo jiné.

Jaro vždy představovalo příván nového života. Všechny barvy, které si přes zimu odpočinuly, se začaly probouzet a nabírat na intenzitě. Mnoho odstínů, jež se během roku vytratily, se znovu zrodilo, aby upoutaly pozornost motýlů a včel a ukázaly jim přesný směr jejich putování. Všechna ta zabarvení se mi zdála naprosto kouzelná, až z nich zrak přecházel. Jen si to představte, mírně oblačné, jemňounce blankytné nebe. Vánek, který byl každým dnem teplejší, si pohrával se všemi barevnými tóny, jaké vás jen napadnou, a vůně se linuly po čerstvě vyrostlé zeleni na našich krásných pastvinách. Bylo to jako dívat se na klidné moře. Jednalo se o mé soukromé zelené, krásně sladce vonící moře.

Vůně, které ke mně doléhaly ve vlnách ze všech čerstvě probuzených ovocných stromů, byly cítit sladce. Ovšem aromata ze všeho lučních kvítí působila vždy velmi svěže a byla vždy stejně opojná jako barvy, ze kterých vycházela. I já jsem v tomto období pociťoval změny na sobě samotném. Má tmavě hnědá huňatá srst, jež mi byla tepelnou ochranou přes tuhou zimu, mi začala vypadávat a nahrazovala ji kratší, lesklejší. Pamatuji si, že mě lidé brávali z výběhu, aby ze mě zimní srst vykartáčovali. Při každém takovémto kartáčování se sami dusili mými chlupy, které se jim dostávaly všude. Připadalo mi to vždy velmi komické. Chlupy by časem vypadaly samy, proto jsem nechápal, proč si tak zbytečně škodili.

Po příchodu léta byly dny velmi dlouhé. Barvy dostaly sytější odstíny a vůně mi připadaly hutnější.

Okolí stájí naplňoval smích a radost ze života. Nebe bylo ve dne sytě modré s jasně zářícím zlatým sluncem, které ohřívalo celý náš kraj natolik, že jsme se často schovávali do stínů pod stromy, kde jsme našli alespoň nějakou útěchu. Noci pak byly příjemně chladné a představovaly vítaný odpočinek po horkém dni.

Při pohledu na jasnou noční oblohu se každý kůň na pastvinách mohl kochat spoustou jasně zářících hvězd. Má maminka mi vždy říkala, že každá hvězda je za jednoho z nás. Každý kůň prý ve svém srdci nosí světlo, které se, když přijde náš čas, odtamtud přesune z našeho srdce na oblohu, kde se stává hvězdou a zůstává tam navždy, pozorujíc všechna světla pod sebou. A světla na zemi díky nim vždy najdou cestu domů.

S příchodem podzimu se dny začaly krátit. Nebe z jasné modré postupně přecházelo na oblačnou, mléčně bílou barvu s mírnými odstíny šedi. Barvy, které byly přes celé léto tak syté a plné života, začaly upadávat a transformovat svou podobu. Tak jako modřina, která se postupem času zbarví všemi různými odstíny, než úplně zmizí, i listy na stromech podlehly tomuto kouzlu. Sytě zelené listy se najednou kroutily všemi směry a nejprve zežloutly, postupně se pak měnily do oranžové poté do červené a konci už byly jen hnědé a čekaly, až je chladný vítr ze severu položí na zem, kde dokonají svou povinnost a stane se z nich půda plná živin, díky níž na jaře vypučí listy nové. Vůně také změnila svou podobu, ze svěží a sladké na chladnou a zemitou. Celý podzim vždy doprovázel pocit,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Monotónnost bytí***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.